

ROMAN

AKIL ALMAZ
MACERALAR

NASIL KAHRAMAN OLDUM?

SALİH UYAN

CARPE
DIEM

Acayip İşler Takımı
Nasıl Kahraman Oldum?

Yazar: Salih Uyan
Resimleyen: Isobel Lundie
Yayın Yönetmeni: Sibel Talay
Kapak Tasarımı: Sefer Koçan
Mizanpaj: Nur Kayaalp

Carpe Diem Kitap

Yayın No: 222
Genç Kurgu / Karakter Seri / Macera-Mizah
1. Baskı, İstanbul, Ekim 2018
2. Baskı, İstanbul, Şubat 2020
Yayıncılık Sertifika No: 45585

ISBN:

Lacivert Yayıncılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5 Fatih / İstanbul
0212 511 24 24

kitap@carpediemkitap.com

carpediemkitap.com
[instagram/carpediemkitap](https://www.instagram.com/carpediemkitap)
[facebook.com/carpediemkitap](https://www.facebook.com/carpediemkitap)

Baskı ve Cilt:
Sistem Matbaacılık
Davutpaşa, Yılanlı Ayazma Sokak, No:8
Topkapı / İstanbul
0212 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

© Bu kitabın tüm yayın hakları, anlaşmalı olarak
Carpe Diem Kitap, Lacivert Yayıncılık
Sanayi ve Ticaret Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayılamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

HAYALLER VE GERÇEKLER

“Baba, gerçekten bir köpek alacak mıyız yani şimdi?”

“Ya Efe, bin kere aynı soruyu sordun. Alacağız dedik ya oğlum!”

“İnanamıyorum ya! Kaç yıl yalvardım, bir işe yaramadı. Ne oldu da fikir değiştirdiniz anlamıyorum. Gerçekten alacak mıyız yani şimdi?”

“Bana bak! Bir kere daha sorarsan almayacağız.”

Etrafta irili ufaklı, farklı renklerde ve ırklarda bir sürü köpek vardı. Sivas kangallar, Alman çoban köpekleri, kısa tüylü pointerler, bembeyaz Amerikan Eskimo köpekleri, sevimli papillonlar, kanişler...

Annem, babam ve ablamla bir köpek çiftliğindeydik. Yıllardır hayalini kurduğum bu anın tadını çıkarmak istiyor, heyecanla köpeklere göz gezdiriyordum.

Ben, “Acaba yavru mu alsak, yoksa kocaman bir kangal falan mı?” diye düşünürken ablam Cemre, eğilip bir köpeğin kafasını okşamaya başladı.

“Yerim ben seni! Şu tatlılığa bakın ya!”

Hayretten gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi olmuştu.

“Abla, iyi misin sen? Sen köpeklere dokunamazdın. Yüz metre öteden köpek geçse kaşıntın başlardı. Ne oldu sana ya?”

“Geçti o günler oğlum. Hepsi geride kaldı. Boş ver şimdi. Şunun tatlılığına baksana!”

Köpeğe doğru bakarken, birden ablamın hemen arkasında duran çiftliğin sahibiyle göz göze geldim. Adamın çok korkunç bir yüzü vardı ve sert bir şekilde tam gözlerimin içine bakıyordu. Sebebini bilmiyordum ama adamdan çok korkmuştum.

Kimseye bir şey belli etmeden ben de ablamın yanına çömeldim ve köpeği sevmeye başladım. Adamın çamurlu çizimleri tam göz hizamdaydı.

O sırada annem gelip hafifçe omzuma vurmaya başladı.

“Efe, kalk artık!”

“Tamam, kalkıyorum anne. Bu köpek gerçekten çok güzel! Ama diğerlerine de bakmak istiyorum” dedim.

Tam o anda korkunç bir havlama sesi doldu kulaklarıma. Başımı kaldırıp baktım. Köpeklerden hiçbirisi havlamıyor, sakın bir şekilde bana bakıyorlardı.

Sesin geldiği yöne doğru başımı çevirdiğimde, korkunç suratlı adamın tam gözlerimin içine bakarak havladığını gördüm.

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. İşin ilginç bizzimkiler bu garip ve korkunç manzarayı hiç garipse-memiş gibi duruyorlardı.

Annem başımda dikilmiş omzuma vurmaya devam ediyordu.

“Efe, kalk artık. Geç kalacaksın! Haydi, doğru! Su getireceğim bak şimdi!”

Birden görüntüler bula-nıklaştı. Havlama sesleri azalarak kayboldu. Göz-lerimi ovuşturarak yatakta doğrudum. Odamdaydım.

GARİP BİR RÜYA

Bir süre hiç konuşmadan yatakta yatıp rüyamı düşündüm.

Köpek çiftliğinin sahibi olan adamın kızgın ve korkunç bakışları, ağzını kocaman açıp tükürükler saçarak havlaması hâlâ gözlerimin önündeydi.

O kadar güzel rüyanın içinde bu sinir bozucu adamın ne işi vardı acaba?

Yataktan doğruldum ve ağır adımlarla banyoya gittim.

Annem her zaman olduğu gibi mutfakta, “Ne yatmasını biliyorlar ne kalkmasını!” nakaratını söylüyordu.

Koridorda her sabah olduğu gibi mutfaktan taşan yumurta ve çay kokusu vardı.

Elimi yüzümü yıkayıp odama döndüm ve giyindim. Sonra mutfağa geçtim.

“Anne, harika bir rüyanın ortasında uyandırdın biliyor musun? Köpek çiftliğindeydik. Ablam bir köpeği çok beğendi. Tam alıyorduk ki...”

Annem çayları doldururken hafif bir kahkaha attı.

“Ablan bir köpeği çok mu beğendi? Cemree! Gel de biraz neşelen kızım!”

Ablam gözlerini ovuşturarak mutfağa girdi. Uykusu dağılmasın diye yavaş hareket ediyordu. Ağzını kocaman açarak esnedi.

“Cemre, bademciklerinde biraz iltihaplanma var gibi. Limon sıkayım mı?”

Cemre henüz esnemesi yarıdayken eliyle hemen ağzını kapadı.

“Uf anne ya!”

“Cemre, bir gün sen böyle esnerken kameraya çekeceğim. Sonra inan ben hiç uyarmadan ağzını kapatırsın. Her sabah iç organlarını görmek zorunda mıyız kızım? Neyse! Şimdi biraz neşelenmeye hazır mısın? Hem uykun açılır.”

“Anne, şu anda beni okulun tatil olduğu haberinden başka hiçbir şey neşelendiremez.”

“Efe bir rüya görmüş. Kendisi anlatsın bence.”

İştahsız bir şekilde yumurtadan bir ısırık aldım.

“Bir köpek çiftliğindeydik. Köpek almaya gitmişiz. Sen de kocaman bir köpeğin yanına oturmuş başını okşuyordun abla.”

Ablamın uykulu gözleri birden fal taşı gibi açıldı.

“Ayy, iğrenç! Bir daha köpekli rüyalarına beni almazsan sevinirim Efe.”

Sofrada atışarak kahvaltıya başladık. Yumurtayı bitirince bir dilim ekmeğe tereyağı ve çilek reçeli sürüp yedim.

Pantolonuma damlayan reçeli anneme çaktırmadan peçetenin ucuyla silip çayımı bitirdim ve koşup ellerimi yıkadım.

Servise yetişmek için abla kardeş çıkıp sokağın köşesine doğru koştururken babam camdan seslendi:

“Size de iyi günler çocuklar!”

Başımızı çevirmeden “İyi günler baba, servis kaçıyor!” diye bağırarak koşmaya devam ettik.

Servise binince cam kenarına yerleştim ve başımı cama dayayıp rüyamı düşünmeye devam ettim.

Yine uykuya dalıp rüyaya devam etmek istiyordum ama önceki akşamki maçı tartışan iki öğrenci yüzünden uyuyamadım.

Büyük bir heyecanla takıma büyük paralarla transfer edilen oyuncunun ne kadar beceriksiz olduğunu tartışıyorlardı.

Başımı cama dayadım.

Hızla akıp giden ağaçlara, dükkânlara, hepsi donuk, gri renkli evlere, sabah mahmurluğunu üzerinden atmaya çalışan öğrencilere, ellerindeki poşetlerde poğaça veya simit taşıyan yetişkinlere bakarak hayallere daldım.

“Efe, uyan oğlum, okula geldik. Hışt! Alooo!”

Servis şoförü İsmet Abi’ye bu nazik uyandırma hizmeti için teşekkür edip servisten indim.

Gözlerimi ovalayarak ve içinde okul olmayan hayallerimi kovalayarak sınıfa doğru yürüdüm.

NEREDEN ÇIKTI BU ADAM?

Çalan son zille birlikte tüm okul bahçeye aktı. Bir gün mutlaka okulun giriş ve çıkış saatlerini çekip komik bir video yapmayı planlıyordum.

Sabah okula girerken hiç konuşmadan yürüyen, canı sıkkın öğrenciler, okuldan çıkarken hayat dolu oluyorlardı.

Böyle bir video hazırlayıp “Eğitim sistemimizin özeti” başlığıyla internette paylaşmak istiyordum ama bir türlü fırsat bulamamıştım.

Tatsız fenomenlik maceramdan sonra sosyal medyadan ayağımı bayağı bir kesmiştim.

Arada bir fotoğraf çekip paylaşıyordum. Ama Youtube kanalını kapatmıştım.

Babam üniversiteye kadar mola vermemi istemişti. Dört yıl nasıl bir molaysa?

Servis alanına doğru yürürken Erkan yanıma geldi.

“Sana da sorulmaz şimdi ama âdettendir sorayım bari. Nasıl gitti İngilizce sınavı?”

“İyiymi ya, çok kolaydı. Senin nasıl gitti?”

“Sen yazılı kâğıdının etrafını Çin seddi gibi eşyalarla çevirmeseydin, ben de bu soruya ‘iyi gitti’ diyebilirdim. Ama maalesef kötü gitti.”

“İyi de oğlum, ben koymadım ki çantayı yanıma. Hocanın gözü hep bende biliyorsunuz. Daha kâğıtları dağıtmadan gelip kendisi koydu çantayı sıranın üzerine. Görmedin mi?”

“Sen de baktın çanta zaten orada, kaçak kat çıkayım dedin üzerine öyle mi?”

“Ne kaçak katı abi? Çanta masanın üzerinde olunca kalem kutusunu mecburen çantanın üzerine koydum.”

“Peki sınav esnasında fısıltı makamındaki yakarışlarımı duydun mu, duymadın mı?”

“Bir şeyler duydum ama...”

“Duydum ama umursamadım diyorsun değil mi, güzel!”

Erkan normalde kopya çekmeye falan hiç yeltenmeyen bir çocuktur. Ama İngilizce sınavı oldu mu bizimkilere bir haller oluyor. İngilizcem çok iyi olduğum için genelde yüz alıyorum. Ve her sınav sonrasında mutlaka birileriyle böyle takışıyorum.

Biz atışırken Şeref’le Kürşat geldi. Onlar da balık-lama konuya daldılar.

Kürşat, “Abi, ben bu işi anlamıyorum. İngiltere’de el kadar çocuklar şakır şakır İngilizce konuşuyor. Biz kazık kadar adam olduk, hâlâ ‘how are you, fine thanks and you’ vaziyetlerindeyiz” dedi.

Gülmemizi bekler gibi sırayla hepimizin yüzüne baktı. Gülmedik tabii. Çünkü kazara gülecek olsak Kürşat esprilerinin kalitesini aşağı doğru çekerek ortamı soğutmaya devam edecekti.

Şoför servise binince ben de zıplayıp koltuğa oturdum.

Bizim ekip dolaşıp oturduğum yere geldiler. Yarı açılan camın arkasından konuşmaya devam ettik:

“Akşam ne yapıyorsun? Buluşalım mı?”

“Mekânda mı?”

“Evet.”

“Bilmem. Olabilir. Telefonlaşırız.”

“Tamam görüşürüz.”

“Yedi gibi ararım” diye bağırdım camdan, ama duymadılar.

Servis çukurlu yollarda hoplaya zıplaya ilerledi. Serviste yine yoğun bir futbol muhabbeti vardı. Akşam yapılacak olan halı saha maçına kaleci arayan bir grup, futbol oynamayı pek beceremeyen bir çocuğu ikna etmeye çalışıyorlardı.

Servis oturduğumuz evin köşesine geldiğinde “İyi akşamlar” deyip aşağıya atladım.

Eskiden servis tam evin önünden geçiyordu. Ama bir haftadır güzergâhı değiştirmişlerdi ve ben eve kadar yedi-sekiz dakika yürüyordum.

Aslında bu yürüyüşler hoşuma da gidiyordu.

Kaldırımda ağır ağır yürürken ileride duvarın üzerine oturmuş hırpani kılıklı bir adam gördüm.

Sokakta başka kimsecikler yoktu. Gözlerimi kısıp adama doğru baktım. O da başını çevirmiş bana doğru bakıyordu...

BU DA MI RÜYA?

Biraz korktum ve karşı kaldırıma geçtim. Ama ben adımımı yola atar atmaz adam da ayağa kalkıp yolun diğer tarafına doğru yürümeye başladı.

Otuz yaşlarında, sakallı, üzerinde kirli bir mont olan kısa boylu bir adamdı.

Paçalarından birisi dizine kadar sıvalıydı. Arkama baktım. Uzaklardan bir araba yaklaşıyordu.

Adam tam önüme gelince durup, “Bir sigara versene” dedi.

“Sigara içmiyorum” dedim yürümeye devam ederek.

Adam birden elini uzatıp omzumu tuttu.

“Dursana iki dakika birader!”

Dönüp, “Ne istiyorsun?” dedim. Biraz korkmuş, biraz da sinirlenmişim.

“Sigaran yoksa biraz para ver de sigara alayım.”

“Param da yok” deyip adamın solundan yürümeye devam edecektim ama sağ omzunu tutan elini çekmedi. Hatta biraz sıkmaya başladı.

Boyı benden kısaydı. Bir omuz darbesi vurup kaçsam mı acaba diye düşündüm. Ama hiç tekin bir adama benzemiyordu. Bu yüzden vazgeçtim.

Arkama tekrar baktım. Uzakta gördüğüm araba herhalde bir yerlere dönmüştü. Sokakta kimse yoktu.

“Şu elini çeksene ya!” diye bağırdım sinirli bir şekilde.

“Çekmezsem ne olur?” dedi adam yarı baygın gözleriyle bakarak.

“Kötü olur” dedim.

Adam hafif bir kahkaha attı. Bu sırada ağzından tükürükler saçıldı. Elini de cebine atmıştı.

Koşmaya karar verdim. Beni yakalayabileceğini sanmıyordum.

Tam kaldırımla bahçe duvarının kenarından ileri atıldığım sırada ayağını uzatıp çelme taktı ve ben iki seksen yere uzandım.

Alnımı yere çarpmıştım. Kafamı kaldırdığımda adamın elinde güneş ışığında parıldayan metal bir şey gördüm.

Bir bıçak...

“Cüzdanını ver” dedi adam hırıltılı bir sesle.

Elimi arka cebime doğru uzattığım sırada arkamdan bir hırlama sesi geldi.

Ve ben daha kafamı çevirmeden bir ‘yaratık’ adamın üzerine atlayıp onu yere devirdi.

Yaratık diyorum çünkü başımı da çarpmamın etkisiyle etrafı yarı bulanık görüyordum.

Biraz gözlerimi ovuşturup bakınca, yerde feryat eden adamın üzerindeki yaratığın bir köpek olduğunu gördüm.

Galiba rüyam devam ediyordu...

